

Arild Holta,
Wergelandsvn 4,
8657 Mosjøen.

Datatilsynet,
Postboks 8177 Dep
0034 OSLO.

Datatilsynet sitt vedtak, forkynt meg i brev av 7/6-10 med referanse 10/00373-7 /MAB, påklages med dette skriv, til Personvernemnda.

PVN-2005-03 og PVN-2007-05

Saker om fosterhjems manglende rett til å bli skjermet for ytringsfriheten er blitt behandlet tidligere av Datatilsynet og Personvernemnda. Da begrunnelsen i disse holdt god standard mht argumentasjon som fremmet ytringsfriheten, og siden sakene i hovedsak er parallelle, så legger jeg også dette arbeidet til grunn for denne klagen på Datatilsynets vedtak.

Jussen er ment å tillempes- eller brukes på *virkeligheten*. Det som oppfattes som fakta relatert til hvordan barnevernet er, og barnevernets virkning på mennesker, er IKKE dokumentert med noe som er i nærheten av empiri. **Hva som er virkeligheten, er det altså radikal uenighet om.** Likevel oppfattes- og behandles barnevernets tenkning og agering erfaringsmessig som fakta. **Dermed blir jussen brukt feil.** Erfaringsmessig så ignorerer offentlige etater vår side av saken. Tross dette skal jeg skrive en del om det. Det kunne jo slumpe at noen ikke bare tok barnevernets beskrivelse av virkeligheten for gitt.

For å sitere prof. Marianne Haslev Skånland (fritt etter hukommelsen): **«Ingen andre etater har et større sprang mellom hva de hevder å gjøre og hva de faktisk gjør.»**

Dette er altså vårt problem: Jussen tillempes på illusjoner.

Siden 90-tallet er Norge dømt for brudd på ytringsfriheten tre ganger. «Selfanger-saken» på 90-tallet, Tønsbergs blad som vant mot Norge 1. mars 2007, og senest i saken om politisk reklame. Jeg vil imidlertid påstå at denne ukulturen m.h.t manglende ytringsfrihet, er mye verre i barnevernet enn i nevnte saker. Det gjenstår å se når domstolen i Strasbourg finner en sak relatert til barnevernet, prinsipielt viktig nok til å behandle. Det henger også på tid og ressurser hos de som utsettes for dette.

Begrunnelse for Datatilsynets vedtak

Det er mildt sagt vanskelig å forstå en klar begrunnelse for datatilsynets vedtak. Derfor er det tilsvarende vanskelig å påklage.

Datatilsynet vil at jeg skal fjerne informasjon fra nettsiden r-b-v.net / r-v-b.net. Begrunnelsen virker kort å være at informasjonen er om de typer fosterhjem som kalles *beredskapshjem*.

Spørsmål som *Hva er et beredskapshjem?* eller *Hvorfor skal beredskapshjem skjules for almenheten?* gir de ingen rasjonell begrunnelse for. Av en eller annen årsak skal vi vite at fordi det kalles «*beredskapshjem*» så må det holdes hemmelig for almenheten.

Jeg kommer tilbake til misforståelser som Datatilsynet later til å ha om hva beredskapshjem er.

Datatilsynet skriver i nevnte brev med referanse 10/00373-7 /MAB (s. 1) :

"(...). Klagerens navn, private adresse som beredskapshjemmet drives fra og tilknytning til beredskapshjemmet, vil etter denne definisjonen være personopplysninger. Normalt vil helt grunnleggende personopplysninger som navn og adresse ikke være underlagt noen særlig beskyttelse i henhold til personopplysningsregelverket, men i dette tilfellet er det særlige forhold som gjør seg gjeldende, ettersom opplysningene gjelder klagerens tilknytning til beredskapshjemmet. (...)"

«*Beredskapshjem*» er altså det som skal underbygge Datatilsynets ønske om sensur.

Hva er et beredskapshjem?

Siden begrepet «beredskapshjem» står sentralt i saken, og ikke er forklart fra Datatilsynet, bortsett fra misforståelser, så finner jeg det naturlig med en klargjøring rundt *hva et beredskapshjem er*.

For å gi noe som mest sannsynlig oppfattes som objektivt for Personvernemnda, så bruker jeg offentlige kilder som Fosterhjem.no, Regjeringen.no og Bufetat.no. Hvordan forklarer disse almenheten og potensielle nye beredskapshjem hva beredskapshjem er/skal være?

Utklippet nedenfor er sakset fra fosterhjem.no, og burde være en definisjon som Datatilsynet og Personvernemnda med største selvfølge godtar. For hva skal man ellers legge til grunn, enn offentlige beskrivelser av hva dette er for noe?! Og om man legger noe annet til grunn – hvordan kunne forholde seg til det om det strider mot de offentlige opplysninger om hva respektive er? Eller hvordan hjemle i lov at man legger *noe ukjent* eller *påstander* til hinder for ytringer? DET er hva Datatilsynet forsøker gjøre. Kommer, som nevnt, tilbake til det.

[http://www.fosterhjem.no/Sporsmal_og_Svar/Er_beredskapshjem_det_samme_som_fosterhjem+/
m+/](http://www.fosterhjem.no/Sporsmal_og_Svar/Er_beredskapshjem_det_samme_som_fosterhjem+/)

Er beredskapshjem det samme som fosterhjem?

Er beredskapshjem det samme som fosterhjem? Hva er eventuelt forskjellen?

Vennlig hilsen Hilde

Hei Hilde!

Fosterhjem er et samlebegrep for private familier som tar imot barn for kortere eller lengre tid, og som gir barna sin omsorg der.

Beredskapshjem er et «spesialistfosterhjem» som har en særlig oppgave i å ta imot barn som trenger et akutt tilbud om omsorg, og der det er ment at oppholdet skal være av kort varighet. De fleste beredskapshjem har en tilknytning til en organisasjon (for eksempel en fosterhjemstjeneste eller en institusjon) der de mottar veiledning og oppfølging, og der de har et kollegialt fellesskap med andre familier.

I beredskapshjemmene er det vanlig å forvente at en av de voksne har dette som sitt arbeid, og dermed arbeider hjemme med dette. Når det gjelder fosterhjemsomsorg for øvrig er det avhengig av hvilke behov det enkelte barn har for tilrettelagt omsorg, om det forventes at en av de voksne er hjemme.

Les mer om [beredskapshjem](#).

[Din lokale fosterhjemstjeneste](#) hjelper deg om du vil bli fosterhjem eller beredskapshjem.

Med hilsen
Fosterhjem.no

Over står det at beredskapshjem er fosterhjem for kortvarige opphold for «barn som trenger et akutt tilbud». Derav forstår vi begrepet «beredskap» i «beredskapshjem». Det handler om å være *beredt* på å øyeblikkelig ta imot barn.

I teksten i utklippet er det en henvisning med lenke: «*Les mer om beredskapshjem*». Lenken er følgende: http://www.fosterhjem.no/Hva_er_et_fosterhjem+/Andre_typer_fosterhjem/?module=Articles;action=Article.publicShow;ID=1221;

Jeg har sakset dette fra denne lenken:

Beredskapshjem

Et statlig beredskapshjem er et fosterhjem som er funnet særlig godt egnet til å på kort varsel ta imot barn/ungdom i krise for et korttidsopphold. For å bli beredskapshjem må man bli godkjent som fosterhjem og ha gjennomført PRIDE-opplæringen.

Her finner du mer informasjon om:

- [Krav til fosterforeldre](#)
- [Opplæring og godkjenning](#)

Midlertidig botilbud til barn og ungdom

Barna eller ungdom som raskt har behov for en ny midlertidig botilbud bor i beredskapshjem mens den videre omsorgssituasjon avklares. Noen flytter videre i fosterhjem eller institusjon, mens andre reiser hjem igjen når den akutte krisen er avverget eller avklart.

Forskjellig fra ordinære fosterhjem

Beredskapshjem skiller seg fra ordinære fosterhjem ved at de er faglig og administrativt underlagt Bufetat. De får herfra oppfølging og veiledning. Beredskapshjemmene inngår en oppdragsavtale med Bufetat, og en av de voksne lønnes etter fastlagte rammer for å være hjemmeværende og tilgjengelig for oppdrag.

Det legges ikke opp til at beredskapshjemmet blir ordinært fosterhjem for barn de har hatt i beredskapshjem.

Her finner vi samme sak: Det handler om *fosterhjem* som kontinuerlig er i beredskap for å ta imot i akutte tilfeller.

På bufetat.no finner vi standardkontrakten for beredskapshjem:

http://www.bufetat.no/Documents/Bufetatno-dokument/Aktuelt/Standardkontrakt_Beredskapshjem.pdf

På regjeringen.no finner vi en kommende standardkontrakt for beredskapshjem:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/bld/aktuelt/nyheter/2010/Standardkontrakter-for-Statlige-familiehjem-og-beredskapshjem.html?id=592480>

Felles for kontraktene er at det ikke finnes antydning til at beredskapshjem har et større behov for hemmelighold enn andre fosterhjem. Beliggenhet og innehaver/driver/daglig leder er ikke hemmelige eller taushetsbelagte. Det finnes kun normal taushetsplikt om barnas situasjon som i et hvilket som helst fosterhjem.

Hva som kan legges på nett om fosterhjem og relatert virksomhet er, som nevnt, tidligere behandlet av Datatilsynet og Personvernemnda. (PVN-2005-03 og PVN-2007-05).

Hvorfor tror da Datatilsynet at dette er en ny situasjon?

Jeg skulle komme tilbake til Datatilsynets påstander og forestillinger. Her er misforståelsen Datatilsynet uttrykker i sitt brev (sitat):

Datatilsynet har likevel vurdert det slik at man har gått utenfor det vernet ytringsfriheten gir når man legger ut opplysninger om et beredskapshjem, som er ment å være plassert på en skjermet adresse av hensyn til sikkerheten til de som befinner seg der.

Datatilsynet hevder at fosterhjemmene for korttidsplasseringer er ment å ha hemmelige adresser. Men det er jo ikke dette som er formålet med beredskapshjem i følge bufetat.no, regjeringen.no, fosterhjem.no, kontrakter og informasjon som grunnleggende forklarer almenheten hva dette er.

Når barn fjernes fra foreldre kan de en sjelden gang plasseres på hemmelig adresse på barnehjem, i fosterhjem eller beredskapshjem. Datatilsynet lever tydeligvis i den villfarelsen at dette er beredskapshjemmenes oppgave. I de aller fleste tilfeller så får foreldre vite hvor barna er plassert. Det være seg om det er kortvarige plasseringer i beredskapshjem eller andre steder.

Datatilsynet har altså ikke hentet informasjonen om hva beredskapshjem er, fra det som skal være generell og objektive informasjon.

Fosterhjem for korttidsplasseringer er ikke skjermet for ytringsfriheten

Man kan ikke akseptere at ALLE som står beredt for å ta imot barn på kort varsel, skal hemmeligholdes. Det finnes ingen rasjonell begrunnelse for at ALLE skal unndra seg offentlighetens lys.

Vi forstår at staten kan ha behov for å skjule barn i helt spesielle og ekstreme tilfeller. Dette kan med letthet gjøres gjennom tilfeldig plassering i et av de kanskje 1000 fosterhjem staten har. (800-900 i 2008 <http://www.regjeringen.no/nb/dep/bld/presSESenter/pressemeldinger/2008/okt-trygghet-for-statlige-fosterhjem.html?id=534357>) Man kan også bruke andre institusjoner, barnehjem eller fosterhjem. Det er potensielt i nærheten av ti tusen av plasser å velge mellom. Ingen kan holde oversikt over hvilke barn som er hvor, av personer som står utenfor barnevernet. Ikke en gang en liste over **alle** beredskapshjem, med navn og adresser, vil kunne hindre barnevernet i å skjule barn. Til det er det alt for mange av denne- og andre typer fosterhjem og institusjoner, og landet så alt for langstrakt.

Kan det gjenfinnes i loven, ideen om at beredskapshjem er hemmelige, og at de som jobber for det offentlige, i dette tilfellet, skal skjules?

Det er ingen ting i loven – så langt jeg kjenner til – eller i regjeringens foreslåtte lovendringer som tilsier dette. Standardkontrakten for beredskapshjem henviser til diverse lover. Heller ikke der finner man noe om at beredskapshjem er grunnleggende ment å være hemmelige hjem.

Farlige psykiatriske syke har man psykiatrien for. Mennesker som kommer med trusler har vi politiet for. Kun i helt spesielle tilfeller er det tenkelig at dette ikke holder. Disse tilfellene er ikke beredskapshjem *generelt* laget for. De få tilfellene av slikt, løser man ved å velge en «tilfeldig» plass av blant de tusener av institusjonsplasser/fosterhjems plasser som finnes. Ingen foreldre har kapasitet til å besøke alle disse, og de ville blitt stoppet av politiet etter første forsøk på å finne et skjult barn.

Datatilsynet etterlyser «behandlingsgrunnlag»

Jeg finner det hårreisende at Datatilsynet tror de lykkes i å vurdere vårt behandlingsgrunnlag, om jeg har skjønnet dette rett. De har ikke kompetanse til å bedømme vår begrunnelse, og dermed heller ikke til å sette dette i en lovbasert kontekst. Normalt heller ikke ved hjelp av andre. **Dette og sistnevnte følger logisk av mangelen på vilje til forskningsbasert og faktaorientert reell kunnskap omkring dette med barneverns alle mulige aspekt.** Bl.a derav illusjonen jeg nevnte på første side. Kommer tilbake til sider av denne problemstillingen.

Behandlingsgrunnlag vil være subjektivt knyttet til saker, interesser, følelser, ideologier, religioner etc. Det skal ikke være knyttet til barnevernsmytene som råder i vårt land og i Datatilsynet! Menneskerettighetene er bl.a individenes rettigheter til å motsi maktens, offentlig- og almen oppfatning, inkludert de rådende livsløgnere og oppfatninger om barnevern og beredskapshjem.

Fra min libertarianske synsvinkel så er det en selvfølge med offentliggjøring av alle som driver inngripende virksomhet i familier. God gammeldags demokratisk tenkning tilsier det samme. De som overtar andres barn trenger man å følge med svært kritiske øyne. Slik vil også kunne argumenter ut fra nicket «agrippa» (vedkommende som skrev det som Datatilsynet vil ha fjernet) sin liberalistiske tenkning. «Agrippa» er i tillegg svært konservativ med et familiesyn som gjør beredskapshjem, med dagens begrunnelser, til selvfølgelig overgrepsredskap. Det vil nok også være problematisk overfor vedkommendes religiøse overbevisning å tie om overgrepsredskapet beredskapshjem. Fra «agrippas» synsvinkel er de farlige for familiene. Jeg mener da også at dette kan objektivt dokumenteres, i motsetning til illusjonene om barnevern.

«Agrippa» har ikke lagt ut denne adressen og kritiske kommentar basert på generelle idéer i vårt samfunn om «sannheten» (les: liksomvirkeligheten) om beredskapshjem. Fra en slik synsvinkel kan det argumenteres med manglende «behandlingsgrunnlag». Den synsvinkelen har imidlertid ingen ting med saken å gjøre, da det fra vår synsvinkel er av høyeste nødvendighet og sette søkelyset på beredskapshjem. Ytringsfrihet er bl.a å kunne uttale seg fra SIN synsvinkel.

FN skriver i 2005 om tilsynet med det som inkluderer beredskapshjem:

Komiteen anbefaler at staten fremmer tiltak for å sikre nødvendig tilsyn med situasjonen for de plasserte barna både i fosterhjem og institusjoner.

Finnes på engelsk på nett. Bruk denne forenklete url til FN: <http://url.r-b-v.net/fnkritikk2005>

I Norge er visst ikke FN behandlingsgrunnlag i barnevernsaker. Kun det akademiske flertallets livsløgnere. Ærlig talt, slikt kan jeg ikke underkaste meg.

Barn plasseres uten tilstrekkelig tilsyn i ikke-fungerende beredskapshjem, basert på rettsikkerhetsbrudd som muliggjør liksomfaglige maktbruk. Det fordrer virkelig at noen setter søkelys på disse institusjonene.

1. Dokumenterte brudd på menneskerettighetene

Det er nødvendig å sette søkelys på virksomheter som griper inn i privatlivet på en måte som kan være i strid med artikkel 8 i Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK).

Norge er dømt for brudd på Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK) artikkel 8 i Adele-saken (1996) og FN påpeker senere at Norge har tatt for mange barn fra familiene (se nedenfor). I tillegg påpekes det fra FN at tilsynet (se ovenfor) med barna som er tatt, er for dårlig.

Art. 8: Retten til respekt for privatliv og familieliv

1. Enhver har rett til respekt for sitt privatliv og familieliv, sitt hjem og sin korrespondanse.
2. Det skal ikke skje noe inngrep av offentlig myndighet i utøvelsen av denne rettighet unntatt når dette er i samsvar med loven og er nødvendig i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, offentlige trygghet eller landets økonomiske velferd, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte helse eller moral, eller for å beskytte andres rettigheter og friheter.

Det er denne respekten makten forkaster ved hjelp av beredskapshjem. UTEN at kravene i artikkel 8.2 er innfridd! En enkel begrunnelse for dette, er at det såkalte faget barnevern er ikke fakta eller forskningsbasert. Derav følger at man skjønner dårlig hva man driver med.

FNs konvensjon for sivile og politiske rettigheter:

Art. 17.

1. Ingen må utsettes for vilkårlige eller ulovlige inngrep i privat- eller familieliv, hjem eller korrespondanse, eller ulovlige inngrep på ære eller omdømme.
2. Enhver har rett til lovens beskyttelse mot slike inngrep eller angrep.

VI blir ikke beskyttet mot ufaglighet og regelrett løgn i norske rettsfarser skjult for befolkningen! Vi er nå ganske mange som bevitner på nett å ha personlig erfaring med dette.

Enda mer fra FNs konvensjon for sivile og politiske rettigheter:

Art. 23.

1. Familien er den naturlige og grunnleggende samfunnsenhet og har krav på beskyttelse av samfunnet og staten.

På hvilken måte beskyttes vi fra å få tredd ulovlige og unødvendige akuttvedtak nedover hodene på oss? Når Fylkesnemnden bare godtar uten videre omtrent alle både udokumenterte og ufaglige beskyldninger og påstander. Barnevernet vinner gjerne i 85-90% av tilfellene. Vinner de ikke setter de bare igang prosessen på nytt med ny fylkesnemnd. Har ikke den ideologiske trenden i Norge, i årevis vert å svekke funksjonene til den biologiske familie? Datatilsynet agerer for at det enkelte beredskapshjems funksjon og rolle i familieødeleggelsen skal få skjules.

FNs konvensjon for økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter:

Art. 10.

Konvensjonspartene anerkjenner at:

1. Vern og bistand bør i størst mulig utstrekning ytes familien, som er den naturlige og grunnleggende samfunnsenhet, og da særlig i forbindelse med dens stiftelse og mens den er ansvarlig for omsorgen for og utdanningen av barn som ikke forsørger seg selv. (...)

I stedet for å gi familiene hjelp, så betaler man gjerne hundretusener (!) pr barn pr år til fosterpersoner og disse mottakene man kaller «beredskapshjem». Hva kunne ikke disse pengene gjort i en sliten families hverdag!

Mener FN at Norge etterlever disse artiklene? Her er mer om hva FN skriver om saken (2005):

Barn fratatt sine familiemiljøer

23. Komiteen er bekymret over antallet barn som har blitt flyttet fra familien og lever i fosterhjem eller institusjoner. Komiteen tar til etterretning at staten (Norge) er villig til å gå gjennom praksisen med å flytte barn ut av sine familier.

24. Komiteen anbefaler at staten undersøker hvorfor antallet barn som fjernes øker så kraftig, og sørge for at det ytes hjelp til biologisk familie. Komiteen oppfordrer staten til å beskytte biologisk familie, og sørge for at barn bare fjernes som siste utvei når det er til barnets beste.

(Samme forenklet adresse/«url» som lengre oppe: <http://url.r-b-v.net/fnkritikk2005>)

Media setter minimal lys på menneskerettighetsproblematikken, bortsett fra vinklinger som i over 95% av tilfellene agiterer mot våre meninger, og som omtrent like ofte ikke er forskningsbaserte. **Forskningsbasert tenkning relatert til barnevern, er ganske enkelt ikke tema i Norge. Derfor MÅ man sette lyset på beredskapshjem gjennom blogger og forum.**

2. Det faglige grunnlaget

En annen side av saken enn menneskerettighetsperspektivet er, som nevnt, at barnevernet mangler faglig grunnlag for det meste, om vi med *faglig* mener noe som er **fakta- og forskningsbasert**.

Viser til Are Karlsen, leder, fagutvikling, Bufetat sin kronikk på Forskning.no: *Virker Barnevernet?* <http://www.forskning.no/artikler/2009/november/235541>

Vi vet mye om mange av disse tilbudene, men det er et paradoks at vi mangler kunnskap om det viktigste: Hvordan de ulike tilbudene virker på ulike barn.

Udokumentert effekt

I forhold til noen få av de tilbudene barnevernet gir er det gjennomført studier som dokumenter effekten. Dette er likevel unntaket.

Man finner det samme i NIBR-rapport 2006:7: *Hjelpetiltak i barnevernet – virker de?*

Det synes som norsk barnevern sliter med et paradoks: Barnevernet bruker i stor grad tiltak som vi har lite systematisk, forskningsbasert kunnskap om og som vi "er usikre på" eller "tror på" mye ut fra tradisjoner. Disse tiltakene har vært brukt i årtier, og man har verken klart å finne ut nøyaktig hvordan de virker eller klart å sette noe annet i stedet ("nye tiltaksformer").

Disse «stolte» tradisjoner har ført til massive krav om erstatninger fra tidligere barnevernsbarn. Store erstatningsbeløp er utbetalt til et stort antall. Fordi de som skulle ha omsorg for barna ikke gav barna omsorg. Tvert imot. Hvorfor skal beredskapshjem være perfekte, i lys av denne nære historie?

Her følger et utklipp fra Samfunnsmagasinet (Sitat):

Videre følger linker til 4 stk. faktarapporter i pdf, levert av norske myndigheter, og som også omhandler barnevernsansattes bevislige overgrep og omsorgssvikt overfor titusener av norske barn i årene fra 1930 til 1990. Noen som fortsatt betviler disse fakta?

OSLO KOMMUNE

<http://www.sfm.no/Barnevern/Granskningsutvalget-Oslo.pdf>

BERGEN KOMMUNE

<http://www.sfm.no/Barnevern/Granskingsutvalget-Bergen.pdf>

TRONDHEIM KOMMUNE

<http://www.sfm.no/Barnevern/Gransking-Trondheim.pdf>

KRISTIANSAND KOMMUNE

<http://www.sfm.no/Barnevern/Granskingsrapport%20barnehjem%20Kristiansand%2016.11.2007.pdf>

(Sitat slutt)

http://www.sfm.no/Arkiv-2010/Art-Mai-2010/030510.Professor_paa_helt_ville_veier.htm

Skattebetalerne må ut med beløp i milliardklassen

(<http://www.nrk.no/nyheter/norge/1.7079907>) til det såkalte barnevernets offer. FØR halvparten av kommunene har opprettet erstatningsordninger. De døde barnevernsbarna får ingen erstatning. Heller ikke de som er for knekte til å søke erstatning. Feilbehandlingen foreldre har fått, ignorerer man suverent, og mange er gamle, syke eller døde. Det er altså svært mange som ikke får erstatning for uretten. I tillegg kommer at erstatningene gjerne er latterlig lave.

Det finnes INGEN dokumentasjon for at ikke beredskapshjemmene fungerer like dårlig. Når man graver i hvordan barnevernsbarn har hatt det, så kommer helt sjokkerende saker for dagen. Det er den generelle regel.

Dansk socialrådgiverforening skriver (<http://www.socialrdg.dk/Default.aspx?ID=3920>) om resultatet av at svenskene er begynt å grave i denne materien:

Og tallene er rystende: 87 procent af de 404 interviewede siger, at de var ofre for forsømmelser, halvdelen af dem beretter om vold med instrument, tre fjerdedele om øvrig fysisk vold, 40 procent blev truet, halvdelen blev

udsat for hårdt arbeid, godt halvdelene oplevede seksuelle overgrep og størsteparten kendte til fysisk og psykisk skadelig tvang og identitetskrænkelser. (Min framhevelse.)

Vi MÅ ha mulighet til å sette søkelys på alle som deltar i tvangsprosesser mot familiene, som det går an å stille faglig i tvil. Det er en skam at det er hvor lett som helst å stille fagligheten i tvil, på nærmest alle nivåer. Ingen har tvunget barnevernet til å bli fakta- og forskningsbaserte, inkludert beredskapshjem. Det handler om politimakt basert på kultur, synsing, moralisme etc. Derfor SKAL mest mulig frem i lyset.

3. Litt om det juridiske grunnlaget for akuttvedtakene

Mons Oppedal ved Høgskolen i Oslo sin avhandling *Akutthjemlene i barnevernloven* viser at flertallet av akuttvedtakene er rettstridige, ikke i overensstemmelse med Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK) eller på tvers av anerkjent rettsikkerhet.

Barna dette er snakk om, havner normalt i beredskapshjem. Beredskapshjemmene skal, i følge kontrakten, vitne i rettsaker og skrive rapporter om barnet. Beredskapshjemmene sin info kommer først fra barnevernet. De står også i et økonomisk og kollegialt forhold til barnevernet, som er den parten som gjerne er i konflikt med foreldrene, spesielt i saker med omsorgsovertakelser. Prosessen er altså farget av barnevernet og gir fosterforeldrene potensielt mindre konflikter og bedre økonomiske muligheter, om de er på barnevernets parti.

Fosterpersonene er selvsagt også farget av de kulturelle holdningene akademika, byråkrater og politikere rådende ideologi skaper i Norge. Men det er ikke juridisk akseptabelt at familier splittes med tvang bygd på ideologi (les gjerne: synsing).

I barnevernets lukkede rettsaker, inkl. den rettslignende Fylkesnemnda, finner vi grunnlaget for beredskapshjemmenes inntekt:

- Inhabile utredere som taper penger om de ikke er barnevernets «ja-siere».
- Sammenblanding av aktor og såkalte eksperter (aktor er i praksis dommerens hovedekspert i fylkesnemnda).
- Inhabile fagdommere med sosiale og økonomiske bindinger til barnevernet.
- Løgn fra det såkalte barnevernet blir det ikke slått ned på.
- Skulle det såkalte barnevernet tape, er det bare å få ny fylkesnemnd på saken, kort tid etter. (En «grei» måte å knekke slitne mennesker psykisk.)
- Skjulte vitner som taper penger – utbetalt av det offentlige – om de vitner for de utsatte familier.

Det siste punktet om skjulte vitner, gjelder spesielt de såkalte beredskapshjem. I følge standardkontrakten SKAL de altså vitne. De kan tape oppdrag og pengene de får for å holde barnet borte fra familien, om de er sannferdige eller ikke deler barnevernets ideologi. Faktisk kan de miste hele inntektsgrunnlaget om det såkalte barnevernet velger et annen beredskapsmottak.

Det er vanskelig å se på dette, og punktlisten over, som annet enn korrupsjon satt i system hvor beredskapshjemmenes rolle er å styrke barnevernets påstander. Det er hvor enkelt som helst, om det hele skal foregå i det skjulte. Dette er ikke noe annet enn forsøpling av rettstaten.

Jeg tror alt dette gir langt over 95% seier til barnevernet. (Sjansen familien har for å vinne to ganger er vel under $0,15 * 0,15 = 0,0225$. Altså 2%. Om man legger til grunn 85% seier for barnevernet.) Familiene det gjelder er bevisligen sjanseløse og tvinges systematisk til nærmest total underkastelse. Folk som avsløres av barnevernet i å ha ytret seg mot dem på nett, presses til å trygle meg om å få slette innlegg på forumet jeg driver, i frykt for å miste sin barn som represalier fra denne lukkede ukulturen.

Grunnloven sier:

§ 102.

Hus-Inkvisitioner maa ikke finde Sted, uden i kriminelle Tilfælde.

<http://www.lovdatabasen.no/all/tl-18140517-000-006.html#102>

Men hvem bryr seg? Man kaller det jo barnevern, og beredskapshjemmene får all heder og ære for sin deltagelse, og ikke noe kritisk søkelys, om makten, FO og Datatilsynet får det som de vil.

Det er all grunn for å sette offentlighetens lys på virksomheten.

Ikke personvern hensyn

Det er ikke personvern hensyn som ligger til grunn, men ønsket om å hemmeligholde institusjonen som kalles beredskapshjem. Det er bekvemlighetshensyn som ligger til grunn, og frykten for avsløringer. Videre ligger en total mangel på forståelse for ytringsfrihetens nødvendighet. I fagbevegelsens land, Norge, skal ingen fagorganiserte oppleve arbeidet stressende. Og alt det offentlige står for er «Sannheten», «Den Objektive». Men jobber med makt SKAL belyses offentlig. Mennesket er jo ikke et vesen som ikke klarer å drive med menneskerettighetsbrudd. Rundt 70% skal man relativt lett få til å drive med menneskerettighetsbrudd. Ytringsfriheten er hovedredskapet mot slikt.

At det ikke er personvern hensyn er helt i overenstemmelse med ukulturen i barnevernet mht ytringsfrihet. En ukultur som f.eks kom til syne når statssekretær Kjell Erik Øie (Ap) (nå avgått som statssekretær) bad kommunene regelrett presse de som ytret seg lovlig i listesaken. (<http://www.frifagbevegelse.no/aktuell/article2551736.ece>) Hvordan kan man drive å presse lovlige mennesker i et demokrati? Jfr spesielt PVN-2005-03, men også PVN-2007-05. Samt det faktum at «liste-saken» hadde vert oppe i justisdepartementet og hos flere statsadvokater. Tidligere statssekretær Kjell Erik Øie sin uttalelse illustrerer med all tydelighet hvilket press det er på de som kommer ut for barnevernet mht å ikke ytre seg mot fagbevegelsens og barnevernets ønske om å skjerme arbeidstakerne fra ytringsfriheten. Det er jo bl.a fra Fellesorganisasjonen (FO) slike krav om begrensninger i ytringsfriheten er fremmet flere ganger.

Det er denne norske ukulturen vi nå møter gjennom Datatilsynet.

Det er barnevernets ønsker om å drive virksomheten sin mest mulig skjult, og å skjule de offentlige aktører fra offentlighetens lys, som er datatilsynets beveggrunn. Dette har i hovedprinsipp ikke noe med personvernloven å gjøre. Barnevernets aktører sine ønsker om å drive i det skjulte må hjemles i lov, fortrinnsvis i barnevernsloven. Det går ikke grunnet ytringsfriheten. Regjeringen har gjenntatte ganger vert inne på tanken om slike lover, og i vert fall en gang lovet en slik lov, uten å lykkes med få det i overenstemmelse med

menneskerettighetene.

Yrker som griper kraftig inn i menneskers privatliv i regi av myndighetene, skal være i offentlighetens lys. Bare slik kan man beskytte de som berøres av maktbruken. Ytringsfriheten er til bl.a for å sette søkelys på brudd på menneskerettighetene. Etter vår mening er beredskapshjem sentrale aktører i norske menneskerettighetsbrudd.

Hva om det finnes en mer eller mindre skjult virksomhet – at man bruker beredskapshjemmene til noe annet enn det normal offentlig informasjon tilsier?

Det er et viktig prinsipp i menneskerettighetene at både maktbruk og straff er hjemlet i lov.

Artikkel 6 i Den Europeiske Menneskerettighetskonvensjonen (EMK) sier:

2 Enhver som blir siktet for en straffbar handling, skal antas uskyldig inntil skyld er **bevist etter loven**. (Undertegnede fremheving.)

Datatilsynet baserer seg på en idé om at beredskapshjem er hemmelige mottak beregnet på å skjule barn. Men dette finner man ikke igjen i loven.

Artikkel 8

2 Det skal ikke skje noe inngrep av offentlig myndighet i utøvelsen av denne rettighet unntatt når dette er **i samsvar med loven** og er nødvendig i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, offentlige trygghet eller landets økonomiske velferd, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte helse eller moral, eller for å beskytte andres rettigheter og friheter. (Undertegnede fremheving.)

Ønsker man egne hemmelige institusjoner, så må dette hjemles klart i lov og forskrifter. All den tid virksomhetene inngriper på det sterkeste i menneskers privatliv. Man kan ikke gå ut med informasjon om at beredskapshjem kun er statlige fosterhjem for korttidsplasseringer, om de egentlig er hemmelige skjulesteder for barn.

Om barnevernet har en hemmelig agenda med beredskapshjem, som ikke kommer frem i lover og forskrifter eller i offentlige beskrivelser av hva et beredskapshjem primært er, inkludert kontrakter med beredskapshjemmene, så kan ikke Datatilsynet legge det til grunn. Man må legge til grunn den offentlige beskrivelse av beredskapshjem og hva loven sier om dette. Vil barnevernet ha en egen hemmelig avdeling, så må dette tas opp med regjeringen og behandles på normal måte i Stortinget og hjemles i lov. De får ikke bare ta seg til rette og overstyre ytringsfriheten.

Litt om ytringsfriheten kontra Grunnloven § 100

«Frimodige Ytringer om Statsstyrelsen og hvilkensomhelst anden Gjenstand ere Enhver tilladte. Der kan kun sættes slige klarlig definerede Grænser for denne Ret, hvor særlig tungtveiende Hensyn gjøre det forsvarligt holdt op imod Ytringsfrihedens Begrundelser.»

Jeg kan ikke se at Datatilsynet har kommet med «*særlig tungtveiende hensyn*». De har ikke kommet med noe som ikke politiet og det offentlige kan ordne på andre måter enn å nekte oss ytringsfrihet. Jeg må også påpeke at «Statsstyrelsens» middel for maktbruken her, er bl.a beredskapshjem.

«Enhver har Ret til Indsyn i Statens og Kommunernes Akter (...)»

Ytringer som handler om det offentliges inngripende maktbruk mot individene, eller det offentliges midler, inkludert beredskapsfamilier, SKAL ha spesiell beskyttelse. Beredskapshjem er et hovedredskap for å drive med menneskerettighetsbrudd mot familiene. De muliggjør barnevernets grove overdrivelser.

At Datatilsynet ikke deler disse meningene, skal ikke hindre oss fra å ytre oss basert på våre meninger, erfaringer og gransking av tingenes tilstand. Det er faktisk DET som er ytringsfrihet.

Ferdiggjort av Arild Holta, driver for nettstedet r-b-v.net / r-v-b.net, den 27. juni 2010.
